

Anne 4

– Fulya Codal · 21 Şubat 2011

'yaşarken, ölmek ne garip şey... '
karaya çalıyor hasret, karaya! anne!
şubat ayazında, bir yas var tutunduğum
belki tutulduğum sadece bir hikaye anne..

gel dediler, git dediler, kal dediler, sev dediler
hepsini yaptım, ölüyorum anne!

sığ insanlar sarmış etrafı, çakıl taşı örüyorlar kalplerine
okyanus olamıyorlar oysa aktıklarını düşlerken -ahh yanığı/lar işte-
derinlerdeki incilerden yoksun ne çok zavallı kalp var anne..

anne ben gidemiyorum o bilmediğim uzaklara
adresler kayıp, yollar kapalı ve ben izleyemiyorum onları
gittikçe kendimden gidiyorum en çok, bir kendimden anne...
bir kendimden uzaklaşıyorum giderek, giderek.. anne...

anne tut beni! bırakma!
ciğerlerime kadar soluya(ma)yım hayatı...
izin ver(me) içime çekmeme baharı
tut beni anne, tut yoksa düşer umutlarım...

bir kızıl gonca doğuruyorum içimde, en içimde...
her yanım buz tuttu, üşüyorum, çok üşüyorum anne!
anne n'olur bırak koşayım gençliğimden, aç kollarını
geliyorum çocukluğuma, kanayan dizlerimi üfle, sar anne..

ben kalem değilim, yazamam ne kadar 'fena' kirlendiğimizi
yazamam ne kadar içlendiğimizi, sev(in)diğimizi ve nefret edildiğimizi
insanlar dünyayı etrafında evire/çevire/döndüre dursun
biliyorsun işte derdimi;
günahlar boynuma sarılıyor, bırakmıyor yakamı anne!

çocukluğumun ellerinden tutup koşasım var dualarına
ne diye uğraşıyorum ki sanki kendimi anlatmaya

bekle! çocuk aklımı ikna edip geliyorum, sana...
ceplerimde misket değil, çoğalttığım pişmanlıklarla...
gelıyorum anne!

aç şefkatli kollarını, kabul et beni bağrına, kalbim mahşer yeri anne, kalbim arafta
- çocukluğumun ellerinden tutup düşüyorum yollara, kucakla beni anne kucAKLA! -

fulya/şubat2011